

ZALÁN TIBOR

## Álom

A kertben a mák kék szélforgásban  
apa a hátsó udvart söpri épp  
a kép tiszta még kezén az erek  
kidagadnak mozdulatai las  
úak nyári levelek kerengnek  
meztelen lábszára körül a két  
disznó orrát odadugja térdé  
hez s lágyan mélyen énekel a két  
mázsa ingatag szelíd rengés már  
a konyha felől húsleves va  
sárnapi illata száll a konyhá  
ban ezüst legyek üveghez verőd  
nek a tál lombhán elkongja a de  
let galuska aranya s anya a  
nyuka kötényén bársony szakadás  
és a bátyám a fehér széken ül  
nem néz sehova nagyon egyedül  
lehet valami felhő a vállá  
ba akadt inge árnyék csak árnyék  
és a sehova nézés ecet és  
méz és kezén egy idegen csontos  
kéz s a csontostányért anya kihoz  
za az asztalra leteszi de ő  
feláll s a kapu felé elindul  
lassan mintha lassított film lassú  
jelenete lenne a kapu ki  
nyílik hideg ömlik be rajta a  
pa szemében rémület a söprűt  
leejti s a balta magától for  
dul ki a fából anya felkiált  
asztalon az ebéd! de ő meg sem  
hallja meg sem áll csak visszazól hagy  
jatok! majd párat lép megáll eldől  
lassan gyámoltalan a zuhanás

oldalán fekszik nyitott szájából  
 bugyborogva elindul a vér és  
 ijesztő és iszonyú némaság  
 ban hallani ahogy hörög s anya  
 csak áll a veranda előtt elke  
 rekölt szemmel nem mozdul hozz apa  
 vizes rongyot ! nem tudom miért azt  
 s ő csak hümmög én is már halott va  
 gyok nem érem el a rongyot

*párnám*

lucskához verődik a fejem az abla  
 kon madárban halál levá  
 gott disznófejek gurulnak a szőnye  
 gemen elszáradt mákgubók zörög  
 nek homályba akadva a kövön  
 hanyatt ezüst legyek lassuló lá  
 ba kalimpál még az ég felé ár  
 ván és ők akik a halálba el  
 mentek – akkor két éve – visszatűn  
 nek halk sóhajjal a fénylő messze  
 ségbe ---

